Pregaria.cat

Entrada

Sorpreses

Per Lluis Salinas el dj., 03/10/2024 - 08:11

Hi ha moltes maneres de veure Déu. Déu és el creador. Déu és el que acompanya. Déu és el que jutja. Déu és el que estima. Déu és el que recupera. Déu és el que lleva. Déu és el que es compadeix. Déu és el que castiga. Déu és el que perdona. Déu és el que coneix. Déu és el que convida. Déu és el que recorda. Déu és el que premia. Déu és el que espera. Déu és el que treballa. Déu és el que descansa. Déu és el que guareix. Déu és el que plora. Déu és el que pateix. Déu és el que serveix. Però a Déu no l'acostumem a veure com a Déu de les sorpreses. Però Déu també és el que sorprèn.

Déu sorprèn perquè ningú l'esperava però va irrompre en la història quan tot semblava decidit i el mal estava a punt de guanyar la partida. El mal de la desesperança i el futur negre. El mal de la resignació i els mals auguris.

Déu sorprèn perquè no va pactar amb el que és fàcil i el cavall guanyador i va decantar-se pel més petit. Pel feble. Déu va decidir néixer pobre i alliberar-se de tots els privilegis que sempre havia tingut qualsevol déu, per molt petit que fos.

Déu sorprèn perquè espera amb paciència que els éssers humans ens n'adonem de que no són unes normes el que ens apropa a ell i als altres. La sorpresa és que Déu no vol més sacrificis sinó la plenitud de l'ésser humà. No es tracta de complir un expedient. Es tracta, més aviat, de ser capaç de renunciar a l'expedient si això fa el bé al germà.

Déu sorprèn quan canvia la tendència de l'univers i crea del no res el tot. I això és una sorpresa perquè són maldecaps per a ell, que és perfecte. Déu es bastava a ell mateix quedant-se en la seva perfecció. Amb tot, va decidir introduir el límit i la fragilitat per poder ser una explosió d'amor i regalar-lo omplint amb ell tot l'univers.

Déu sorprèn perquè podria ser servit però va preferir servir. I no ho va fer per quedar bé, sinó que va buscar ensenyar-nos com són les seves sorpreses perquè també nosaltres omplim el món de la sorpresa. La sorpresa que va a contracorrent i que fa brollar llum d'allà on només s'esperen melics.

Déu sorprèn perquè ni tan sols va poder mantenir la immortalitat. Déu va renunciar al benefici de ser Déu i, per això, sabem que només ell pot ocupar aquest lloc. Déu és un fracassat i per això pot ser Déu, perquè a través del Déu fracassat va entrar al món la llum, la salvació, la sorpresa.

¿Com portem les sorpreses?